VLISSINGSCHE COURANT.

Maandag 27 September. 1[illegible]

De uitgave dezer Courant geschiedt geregeld driemaal per week. De prijs van het abonnement is voor drie maanden f 2,25, en franco per post f 2,50. Advertentien worden geplaatst à 20 Ct. de regel, uitgezonderd Huwelijks-, Geboorte- en Doodbekendmakingen, waarvan de prijs van 1 tot 6 regels f 1,20 is, en voor elken regel daarboven 20 Ct., behalve 35 Ct. zegelregt voor iedere plaatsing. Men abonneert zich bij alle Boekhandelaren en Postdirecteuren in het Rijk. Brieven franco.

NIEUWSTIJDINGEN.

DUITSCHLAND.

POSEN, den 16. September. Onder de troepen der 10e divisie, die hier wegens de exercitien versameld zijn, komen zoo vele zieken, dat het geheele Reformatenfort tot een hulp-lazareth heeft moeten ingerigt worden; en wanneer het aantal zieken nog meer dan thans — 60 per dag — toeneemt, dan zal ook de ruimte in bovenstaand fort spoedig te klein zijn. Het aantal zieke soldaten beloopt 6—700, hetgeen belangrijk is, daar tegenwoordig slechts drie eskadrons huzaren, 2 regimenten infanterie en eenige compagnien artillerie hier staan. Ook onder de burgers is de gezondheidstoestand zoo slecht, dat dagelijks 6 à 10 personen begraven worden.

— Uit Frankfort schrijft men aan de *D. Br. Zeitung*, van midden September, het volgende:

De keurprins mede-regent van Hessen heeft, zoo als bekend is, zijne tegenwoordige morganische gemalin (gravin *von Schaumburg*) van eenen Keur-Hessischen officier (den heer *Lehmann*), met wien zij vroeger gehuwd is geweest, voor 20,000 thaler baargeld, als eene koopwaar of eene Circassische slavin op de Oostersche markten, gekocht. Deze edele gravin (in 't genre van *Lola Montez*, gravin *von Landsfeld*) baarde meer dan een half dozijn kinderen, die allen op kosten van het kleine keur-vorstendom Hessen, groot gemaakt, rijk gemaakt, uitgehuwelijkt en uitgerust worden. Dus eene gansche bloedzuigers-familie.

In 't vorige jaar bezocht nu de keurprins, welke geheel en al onder den pantoffel der *Schaumburgerin* staat, den prins *von Metternich*, en verzocht hem, zijne gemalin met eene duitsche vorstelijke hoed te beschenken.

Metternich gaf hoop, maar maakte ook zwarigheden en wilde namelijk de Duitsch-Katholijken in Hessen geducht onderdrukt hebben. Geschiede dat, dan kon later de belooning volgen. Terstond werden nu de Duitsch-Katholijken in ons Hessenland op het smadelijkst vervolgd. Zij mogten niet op Christelijke kerkhoven begraven worden, men vervolgde hen als hoogverraders. (*Frederik Wilhelm* van Pruissen heeft ook zoo even verboden, dat den Wederdoopers het begraven hunner dooden toegestaan werd. De dooden zouden zelfs geen aanspraak hebben op een stukje moederaarde.)

Tot heden echter vleit *Metternich* den dommen Keurvorst steeds met ijdele hoop, ten einde hem geheel in zijne handen te hebben.

FRANKRIJK.

PARIJS, den 20. September. Een onzer dagbladen zeide dezer dage, dat H. M. koningin *Victoria* somwijlen vlagen had van zinneloosheid, even als haar grootvader *George III*, wien men dikwijls een dwangbuis moest aantrekken. Wij laten dit berigt evenwel voor rekening van het dagblad, dat het vermeld.

— Uit Dieppe wordt onder dagteekening van 16. September, het volgende voorval gemeld:

De heer en mevrouw *Nepveu* hier ter stede, waren sedert ongeveer drie jaren gehuwd. De echtgenoot had zich aan den drank verslaafd en ook zijne vrouw met dien lagen hartstogt besmet. Weldra ontstonden er tusschen beiden oneenigheden, en de man vergat zich zooverre, dat hij soms wel tot dadelijkheden oversloeg. Vooral gedurende de laatste maand ging er bijna geen dag om, waarop hij zijne vrouw geene slagen toedeelde; zoo zelfs, dat zij eindelijk genoodzaakt was het huis te verlaten en eene toevlugt te zoeken bij hare ouders, die buiten de stad woonden.

Ongelukkiglijk bragt haar vader haar weder naar Dieppe terug, in de hoop dat zijn schoonzoon tot betere gedachten zou komen. Maar deze hoop werd verijdeld, want haar man liet haar op zijne kamer komen, mishandelde haar op eene verschrikkelijke wijze en dwong haar vervolgens, met hem uit te gaan, als wilde hij door deze openbare demonstratie de nadeelige geruchten, die nopens hem in omloop waren, tot zwijgen brengen. Dit ging aldus een paar dagen voort, tot dat zij op zekeren morgen volkomen naakt en dood in haar bed werd gevonden. Haar ligchaam was als eene wond en men bespeurde op hetzelve vele indrukken der hiel van eene laars. *Nepveu* schijnt deze daad bedreven te hebben, en zou, volgens het beweren van sommigen, reeds tot bekentenis gekomen zijn. Men zegt dat de ongelukkige vrouw eenige maanden zwanger was. *Nepveu* heeft den ouderdom van 26 jaren bereikt, en heeft een jaarlijks inkomen van 7 à 8000 frs. rente.

BELGIE.

— Van een artikel, getiteld: « *Het gevangenis-congres te Brussel*," voorkomende in de *Deutsche Brüsseler Zeitung* van 19. dezer, luidt het slot:

« Het herhaalde malen openbaar gemaakt programma van heeren philantropen, die den 20. September te Brussel zullen vergaderen, is natuurlijk, zoo als alles, wat van de heeren philantropen uitgaat, kostelijk en een afschijnsel van schoone zielen, slechts missen wij ongaarne eene enkele bepaling, deze namelijk: 'dat ieder welke op het penetentiair congres het woord mede wil voeren, te voren ten minste twee jaren lang in eene cellen-gevangenis zwijgend en eenzaam gekweld en verbeterd moet zijn geworden."

De redactie voegt er bij: « Dezelfde heer *Ducpétiaux*, welke thans het eenzame cellen-systeem predikt, daarbij een beminnenswaardig man is in de conversatie, met alle partijen, links en regts bevriend is, gaarne geniet, er goed van leeft, fijne wijnproever is, eenige 10,000 fr. rente bezit, van fijne cigaren houdt, die de aan zijn opzigt onderworpene gevangenissen echter den tabak, deze eenige lafenis des gevangenen, streng verbiedt; die zelfde mijnheer *Ducpétiaux*, welke thans voor opsluiting in cellen, — deze ijsselijke, onmenschelijke, barbaarsche kwelling, schrijft en zwetst, schreef zelfs voor eenige jaren, toen hij eens *au secret* (in 't geheim) wegens politiek een paar dagen maar werd gevangen gezet, de levendigste vertoogen tegen het opsluiten in de eenzaamheid! (*au secret.*)

« Dus is de heer *Ducpétiaux* in totale tegenspraak met zich zelven, en wij vragen dus:

« *Philantrop, erkläre nur*
Diesen Zwiespalt der Natur!"

(Philantroop verklaar ons deze tegenstrijdigheid der natuur!)

NEDERLANDEN.

'S GRAVENHAGE, den 21. September. Z. M. is heden namiddag, te 5 ure, in den besten welstand, van hoogstdeszelfs buitenlandsche reis in deze residentie teruggekeerd.

AMSTERDAM, den 22. September. Er wordt van onderhandelingen tusschen de mogendheden gesproken, strekkende, om te beletten, dat niet het geslacht der walvisschen uitsterve. De sterke jagt, die in de laatste jaren, door zoo vele natiën en in zoo vele oorden der wereld op die groote zeedieren gemaakt wordt en de blijkbare vermindering van hun getal, die daarvan het gevolg schijnt te wezen, heeft ernstige bezorgdheid voor het behoud van hun ras ingeboezemd. Men zou derhalve voornemens zijn, gezamentlijk een reglement voor deze visscherij te doen opmaken en hetzelve met deelneming aller natiën, die deze vangst uitoefenen, te doen vaststellen. (*Amst. C.*)

— In Zeldert, nabij Amersfoort, is in een weiland, 2 voet onder den grond, een eikenboom gevonden van 67 voet lengte, in den top 2 voet in 't kruis, aan den wortel 6 voet in doorsnede en op 't midden zoo breed, dat een boerenwagen er op staan kan; hij is daar waarschijnlijk door eene der oudste overstroomingen van de Zuiderzee neêrgespoeld.

— De procureur-generaal bij het Provinciaal Geregtshof in Zuid-Holland heeft zich in cassatie voorzien tegen een arrest van dat Hof, in hooger beroep gewezen waarbij de heer *A. van Bevervoorde*, redacteur van het weekblad *Asmodée*, is ontslagen van alle regtsvervolging, ter zake van de aanklagte van het boosaardig en openbaar smaden van den persoon des Konings.

— Een dagblad berispt ons van niet naauwkeurig te zijn geweest, toen wij gezegd hebben, dat het bedrag der inschrijving voor het nieuwe standbeeld voor *Lourens Coster* was gestegen tot *f* 50.

De zaak is, dat sedert wij er van gesproken hebben, dit bedrag is aangegroeid met de enorme som van . . . . . . *f* 20.

Wij zeggen dan: totaal der nationale inschrijving, onder het presidentschap van den heer redacteur der *Staats-Courant* . . . . *f* 70. (*Asmodée.*)

— Dat men niet wane, dat in ons vaderland, hoe klein hetzelve dan ook zij, en hoe zwaar door schulden gedrukt, een staatsman karig bezoldigd wordt, het onderstaande zal u zulks beter doen zien.

De baron *Schimmelpenninck van der Oye*, wien men zegt meer dan een millioen te bezitten, heeft te beschikken over het navolgende inkomen, als:

1°.	In zijn betrekking van minister van staat	*f* 6.000
2°.	In zijne betrekking van lid der Eerste Kamer	« 3.000
3°.	In zijne betrekking van kanselier der beide Nederlandsche ordes	« 5.000
4°.	In zijne aanstaande betrekking als Gouverneur van Gelderland.	« 12.000
		f 26.000

welk jaarlijks inkomen den heer *Schimmelpenninck* gelijk stelt met iemand, die een kapitaal van *f* 650,000 bezit, waarvan hij vier ten honderd trekt.

INGEZONDEN STUKKEN.

Opkoopers van Granen, Veld- en Boomvruchten.

(LES ACCAPAREURS.)

Men leest in het tijdschrift *Les Guépes*, van ALPHONSE KARR:

Er verspreid zich een vreemd gerucht, betrekkelijk de OPKOOPERS; men verzekerd, dat op sommige plaatsen de oogst reeds is opgekocht. Men heeft de moordenaars te Buzançais (eene plaats waar onlangs eene verschrikkelijke misdaad werd gepleegd), ter dood gebragt; — ik deel geenszins in het medelijden van sommige dagbladen jegens die moordenaars; ik bewaar mijne smartelijke deelneming voor de vermoorden; de toegepaste straf is regtvaardig; maar er zijn andere GROOTE MISDADIGERS, die *ongestraft* blijven: ik spreek van OPKOOPERS. Men behoort, tot elken prijs, de voedingsmiddelen van het volk aan die verderfelijke speculatie-geest te onttrekken; men moest niet toelaten, dat men met dezelve een soort van beursspel drijft. Waarom vergunt men aan menschen die geen bakkers enz. enz. enz. zijn, dat zij meer granen en veldvruchten inkoopen, dan zij in hun beroep of voor eigen voeding kunnen verbruiken. Dit is slechts eene vlugtige beschouwing, maar zij verdient dat men er over nadenke. Ik herhaal: men moet niet dulden dat de OPKOOPERS zich vetmesten met de ellende van een geheel volk. Er zijn voortbrengselen door de natuur tot voeding en onderhoud harer schepselen bestemd, die men

GESCHIEDENIS VAN EEN DIEF.

(Vervolg van onze vorige.)

- Wie is die Honoré Gervais?

- Wel verduiveld! de kwartiermeester zelf. . . . . een oud vriend van mijne familie, die mijn welzijn wil! Nu, wat zegt gij? Mijnheer Gervais denkt dat ik veel beter zou zijn tusschen vier muren, dan in het vlakke veld, vrij en tevreden als een vischje in het water. . . . . En dan is er een prijs uitgeloofd! . . . . maar zij hebben hem nog niet verdiend, den prijs! . . . . verduiveld, ik heb altijd een kogel tot mijne dienst in een der beide loopen van mijn geweer. Ik zou er Robert wel een kunnen toezenden, om hem te straffen, en mij van hem te ontslaan. . . . . maar ik zal altijd getrouw blijven aan mijn eenmaal opgevat voornemen: om nooit te dooden, zoo men mij niet noodzaakt mijzelven te verdedigen. . . . . Maar laat ons, bid ik u, wat schielijker gaan, want, zoo waar ik leef, mijn oog is goed, en het bloed kookt mij in de aderen. . . . . Hier, Molosse! hier! riep hij, zijn hond fluitende.

Op dit woord, Molosse! met eene trillende stem uitgesproken, kwam de hond, die, overal snuffelende, heen en weer liep, dadelijk blaffende naar zijn meester toe. Hij stelde zich regt op zijne beide achterpooten, met de voorste tegen de borst van Bastien, terwijl hij zijn zwarten, vochtigen, ruigen bek naar hem toestak, en eene bloedroode tong, benevens twee rijen tanden zien liet, zoo scherp en puntig als staal; zijne groote donkere oogen schoten stralen van vernuft en toegenegenheid voor zijnen heer.

Bastien hield gedurende een oogenblik zijne gespierde hand op den kop van het dier, en zeide toen:

- Kom, laat ons gaan!

En, zijne schreden verdubbelende, voerde hij Sylvio op een ander pad, dat links af leidde, waarop zij zich beide naar de eigenlijk gezegde bergachtige streek begaven.

Bastien was achttien of negentien, Sylvio veertien jaar oud. De eerste was klein, ongedwongen, zwart en van een krachtigen ligchaamsbouw; de tweede integendeel, een weinig te lang voor zijnen ouderdom, bijna te zwak en te teeder. Bij dezen schijn van physieke zwakheid, bezat Sylvio echter eene zekere vastheid van karakter, die de bandiet bij den eersten oogopslag in hem opgemerkt en daaruit besloten had, dat zij in dit laatste elkander zeer nabij kwamen.

Naast den scholier in het kreupelhout, dat aan de dorste plaatsen van het gebergte grensde, voortgaande, stond hij ieder oogenblik stil, nu voor een haas onder het gras verscholen, dan voor eene verdwaalde patrijs, die zijn hond, al blaffende en alle struikgewas naast den weg onderzoekende, noodzaakte voor hem te vlugten.

Dan reikte hij zijn met hagel geladen geweer aan Sylvio over, en noodigde hem uit op het wild te schieten. Maar, hetzij onhandigheid of te weinig ondervinding, hetzij hij zich tijd noch moeite gaf om goed te mikken, Sylvio schoot altijd te hoog of te laag. De hond zag dan zijn meester met teleurstelling en treurigheid aan; hij vloog naar die plaats in het kreupelhout toe, boven welke zich eene dwarrelende rookwolk verhief, en, verwoed van met een ledigen bek terug te komen, vervulde hij de eenzaamheid met een vervaarlijk gehuil.

Op deze wijze bereikten beiden tegen den avond het gebergte, latende het eikenbosch, dat zij doorgetrokken waren, meer dan eene mijl links liggen.

- Hoe lang duurt het nog, eer wij aankomen? vroeg Sylvio.

- O, een eindje nog; dien heuvel over, antwoordde Bastien, en daar, beneden dien zaagvormigen bergtop aan het einde van die laan kastanjeboomen, zult gij den schoorsteen van mijn huis zien rooken. . . . . kom, herheen. Volg mij maar.

Op deze woorden, merkende dat Sylvio vermoeid was, gaf hij hem den arm om hem de steilte te helpen opklimmen, toen men op eens een schel gefluit hoorde, dat van een der bergtoppen scheen te komen.

Bastien stond onmiddellijk stil en zag opmerkzaam in het rond.

- Wat beteekent dat? vroeg Sylvio, hierover eenigzins verwonderd.

- O, niets. Maak u maar niet ongerust. . . . . Het is een teeken dat er iets nieuws is, dat men mij eenigen goeden raad heeft mede te deelen.

Op hetzelfde oogenblik kwam een knaap van zeven of acht jaren oud, blootshoofds, barrevoets en bijna geheel met lompen bedekt, doch met een vrolijk gelaat en een onbeschroomden, als het ware doorborenden oogopslag, uit al zijne magt den bandiet te gemoet loopen, hem geheel buiten adem toeroepende:

- Mijnheer Bastien! mijnheer Bastien!

- Wel, Tony! wat is het? wat hebt gij?

- Een brief. . . . . Ik was zeer ongerust, dat gij nog niet terug waart, want er is spoed bij, en van morgen had ik hem reeds. . . . .

- Een brief voor mij, daar spoed bij is! Geef op. . . . . En wie gaf hem u?

- Een mooije heer, die mij gezegd heeft, dat hij uw vriend was, en die, opdat ik hier op den weg, waarop gij gewoonlijk terugkeert, goed oppassen zoude, mij deze twee zilveren stukken in de hand gaf, ofschoon dat niet noodig was, als het voor u is, mijnheer Bastien.

- Zoo, zoo! en wat was dat voor een heer?

- O, hij was zeer schoon!

- Ik vraag u, of hij oud of jong, groot of klein, blond of zwart was?

- Groot, zeer groot was hij, zeer zwart en wat kaal van haar en mager.

- Zeer groot, zeer zwart, wat kaal van haar en mager, herhaalde Bastien langzaam en peinzende; en hoe was hij gekleed?

nooit als koopwaren moest beschouwen, want zij zijn van eene zoodanige algemeene, *noodzakelijkheid* dat, hoe veel zulks ook aan den staat moge kosten, die levensbehoeften nooit tot een prijs mogen stijgen, waardoor zij voor de arbeidende en behoeftige klasse niet verkrijgbaar zijn. Het is wreed, het is onmenschelijk, dat *eenigen*, in koelbloedige baatzucht, de ellende van *velen* begeren, van hunne *ontberingen* zwelgen, zich met hunne *armoede* verrijken, met hunnen *honger* voeden! De noodkreet van duizenden is: arbeid! arbeid! — deze wordt uitgedacht, aangewezen; dit is schoon, dit is nuttig, — maar de winter volgt ons op de hielen, en wanneer het loon eens zwaren arbeids niet toereikend is tot verkrijging van een schotel gezond krachtgevend voedsel.... dan? Ja, dan vertoonen zich de afzigtelijke spoken: ziekte, uitputtende koortsen, honger en.... wanhoop! Maar de OPKOOPERS verdienen geld; zij worden *groote*, *rijke*, ja zelfs *aanzienlijke* menschen, die op hunne geldzakken rusten, als de reuzenslang die, na een wilde stier te hebben opgeslikt, zich vreedzaam uitstrekt om zijn geroofde maaltijd gemakkelijk te kunnen verteren.

MENGELINGEN.

Eene Duitsche berekening.

(*Vervolg en slot van No.* 110.)

Gij arme wevers, die met eenige *Groschen* wekelijks de geliefde geraamten der uwen in aanwezen houdt, die als eene lekkernij het vleesch van gestorven paarden verslindt, die met een holoogig en wanhoop teekenend gelaat uit uwe kille, naakte hutten de u verbeidende sombere werkplaatsen binnen ijlt, om van daar weder naar uwe koude, schamele woningen te snellen.

Gij arme landverhuizers, die eindelijk, na een jaren lange kwelling en ellende, het besluit neemt den dierbaren geboortegrond te verlaten, en u daarvan losscheurt om in onbekende streken, verre aan gene zijden der wateren gelegen, eene laatste poging aan te wenden ten einde te beproeven of het u mogt gelukken eindelijk toch eens eene menschelijke stelling te verkrijgen, eer men u voor immer naar het kerkhof draagt.

Gij arme soldaten, die aan uwe behoeftige familie wordt ontnomen, om als ontmenschte werktuigen jaren lang een moordgeweer om te dragen tot eer en instandhouding van hooge onmenschen, die jaren lang beeft en siddert voor een dwaas kommando en scherpregters-krijgsartikelen, die uren lang eenzaam, treurig, verlaten en hartkloppend als poppen wordt gezet voor de deuren van uwe heeren, of voor de kerkers waarin uwe vrijheids-vrienden zijn opgesloten.

Gij arme misdadigers en landloopers, die, naar het heet, door den onverbiddelijken nood, door de onschuldige onbeschaamdheid of de verschoonbare wanhoop daartoe gedreven, u in de klaauwen der policie begeeft, om het getal der kerker-bewoners steeds op de noodige hoogte te houden.

Gij arme zondaressen, welke de diepe ellende op de legerstede van rijke wellustelingen drijft, eer nog de knoppen uwer jonkvrouwelijkheid ontloken zijn en die in uwe vernedering nimmer ondervinden moogt wat liefde is.

Gij arme ouders die uwe arme kinderen moet verlaten en verstooten, daar gij hen niet meer tot voedsterlingen kunt verstrekken.

Gij arme kinderen, die uwe arme ouders begraven moet, wijl gij hun niet tot steun en bijstand mogt verstrekken.

Gij allen ongelukkigen, gij allen lijdende, gekwelde, wanhopige wezens!...

Weet gij voor wie en door wie gij lijdt, gekweld en wanhopig wordt?

Weet gij het? zoo niet, vraagt het aan de getallen die wij u hiervoren opsomden; bestudeerd die berekening en gij zult het weten.

Niet de onverbiddelijken nood, niet de gebiedende omstandigheden zijn oorzaak dat gij van de lijst der gelukkigen of van de lijst der levenden wordt geschrapt, maar aan die 1353 door ons opgesomde personen met hun goudgierigen aanhang hebt gij het te wijten dat uw leven teleurgesteld, bitter teleurgesteld en vergald wordt. Die 1353 personen met hunne aanhang van ministers, diplomaten, bureaucraten, adellijken, generalen, van handlangers van alle soort, die zijn het welke ons allen de vrijheid, en met de vrijheid de uitoefening onzer menschelijke regten en met die menschelijke regten de middelen tot ons bestaan geweldig afsnijden of ontrooven.

Nu zoudt gij op den inval kunnen komen dit alles aan die 1353 personen en hunnen aanhang in «aller onderdanigste bewoordingen," en met de «grootste bescheidenheid," ja, met het volste vertrouwen voor te stellen, en u op hunne «hooge wijsheid," op hun «liefderijk hart" te beroepen, in de verwachting welligt dat hunne menschelijkheid door zulke onweersprekelijke daadzaken, door zulke onbetwistbare gronden bewogen en overreed, van alle overvloedige rijkdommen, van alle overtollige magt zou afstand doen, opdat gij voortaan als edele menschen onder gelukkige medemenschen zoudt kunnen leven.

Weet gij wat gij zoudt hebben te wachten, indien gij op zulk een aarts dommen, echt duitschen inval geraaktet?

Men zou u als landverraders, als oproermakers, als rebellen tegen de heilige regten uwer wettige, erfelijke, door God ingestelde bloedzuigers, doen grijpen en kerkeren en schavotteren; ja het schavot zou u leeren, dat vorsten en vorsten-dienaars ongeneeslijke menschen-vijanden zijn!

Ongeneeslijk!..... Een eenig geneesmiddel bestaat er toch en dat middel — is van ijzer en staal.

Gedrukt onder de Bonds-drukpers-vrijheid in het 33e jaar van het nationale geduld.

Prijs 2½ *silbegr*.

Ziedaar een van de geschriften die tegenwoordig in Duitschland en voornamelijk in Rijn-Pruissen heimelijk, en niettegenstaande alle voorzorgen en maatregelen der policie, in ieders handen zijn. (*de Burger*.)

Brievenpost in Engeland.

De heer ROWLAND HILL, aan wien Groot-Brittannie zijne groote verbeteringen in het postwezen, in het bijzonder de *pennypost*, te danken heeft, gaf onlangs in eene vergadering van kooplieden te Liverpool de volgende mededeelingen over de administratie der posterijen: «Eene opsomming van de millioenen brieven, die jaarlijks op den post worden bezorgd, geeft een duidelijk denkbeeld van den omvang der werkzaamheden. Het beste middel om de grootheid van het geheel te bevatten, is de beschouwing van een gedeelte. Zich op den spoorweg begevende, had hij de brievenmaal van Londen aan het station zien bezorgen; het was dien dag bijzonder weinig druk, evenwel vulden de paketten letterlijk zes groote omnibussen; op drukke dagen veel meer, onder anderen vulden zij elken Zaturdag negen zulke rijtuigen. Een ander voorbeeld was het aantal verkeerd geadresseerde en geweigerde brieven (*dead lettres*), die aan het postkantoor bleven liggen; sedert de hoogst eenvoudige wijze van frankering, door middel der zegels van één stuiver (*queen's heads*), was dit aantal merkelijk verminderd en bedroeg naauwelijks 1 op de 200 brieven. Evenwel was de som aan geld, bankbilletten en wissels, in zulke brieven gevonden, gemiddeld 400,000 pond sterling in het jaar. Duizenden aan waarde werden soms gevonden in brieven zonder eenig adres. Onmiddellijk vóór de jongste postverlaging bedroeg het aantal brieven, zonder mede te rekenen die vrijdom van port genieten, in Londen jaarlijks 75,000,000; in 1846 heeft het bedragen 299,500,000; als het nog met 50,000,000 vermeerderd wordt, zal de opbrengst die van vóór de invoering der *pennypost* evenaren. Op dit oogenblik worden in het Londensche post-district, dat zich van het algemeene postkantoor in alle rigtingen 12 Engelsche mijlen uitstrekt, evenveel brieven bezorgd, als onder het oude stelsel in geheel Groot-Brittannie en Ierland. En elk jaar bespeurde men vermeerdering; bij voorbeeld, in 1846 waren er 28,000,000 meer dan in 1845. Alle groote steden des rijks hadden nu dagelijks twee brieven-malen op Londen en vice versa. Vóór de postvermindering waren er 2000 postkantoren in Engeland en Wallis, thans 4000." De heer ROWLAND HILL stelt zich voor, nog meerdere verbeteringen en uitbreidingen voor te dragen; hij is door de regering aangesteld als adviseur van den algemeenen post-directeur, om de administratien na te gaan; niet om een eigenlijk opzigt over den gang van zaken te houden, maar alleen en uitsluitend om zich met volkomen kennis van alle details te vergewissen of verbeteringen mogelijk zijn, en die te ontwerpen. «Eene groote moeijelijkheid," zegt hij, «is dat het groote werktuig onophoudelijk in beweging is, en geen uur kan rusten. Bij elke verandering moet dus ook de kleinste bijzonderheid worden voorzien, en alles zóó uitgewerkt, dat het op een gegeven oogenblik kan worden in praktijk gebragt, zonder stoornis te veroorzaken. Proefnemingen zijn zoo goed als onmogelijk." En toch twijfelt hij niet of hij zal de brievenposterij nog beter kunnen inrigten, dan zij is; de *pennypost* is slechts een gedeelte van zijn plan; de geheele uitvoering daarvan zal zijne medeburgers niet te leur stellen.

ADVERTENTIEN.

ZEETIJDINGEN.

VLISSINGEN, den 25. September. Sedert den 25. dezer zijn alhier ter reede gekomen.

Voor Antwerpen bestemd:

Jaret Halley; R. Nicoll, Londen, tarwe en rijst; Fanny Queen, T. Price, James Lighton, J. Lighton, beide Londen, tarwe; the Sunbeam, C. Walter, Falmouth, tarwe; Mathilda Christina, J. Svenson, Odessa, tarwe; Columbus, F. H. Suhr, Archangel, Euphrasia, H. de Bos, St. Petersburg, beide rogge.

Voor Gend bestemd:

Einigkeit, A. Abrams, Riga, hout; Odin, H. Breekwold Sierra Leona, ...

Voor Amsterdam bestemd:

Stad Berlin, H. Menoker, Odessa, tarwe.

Voor Middelburg bestemd:

Thomas en Mary, S. Grawfard, New-Castle, steenkolen.

Van Antwerpen zijn de Schelde afgekomen en van deze reede naar zee gezeild.

Union, J. Copley, Londen, Hillechina, J. P. Grappelaar, Hamburg, beide stukgoed; Catharina Christina, C. M. Rose, Zweden, Charlotte Frederika, T. Wallis, Oostzee, beide ballast; Aphrodite, P. S. Richman, stukgoed, Gothenburg; Catharina, J. J. Lirecahs, ballast, Odessa.

Van Brussel gezeild:

Juno, H. T. Suhr, Fortuna, J. W. van der Wijck, beide stukgoed, Hamburg.

Van Gend gezeild:

Sam Shik, P. Palot, stukgoed, Londen.

Van Termonde gezeild:

Aeolus, C. Z. Ewers, ballast, Hartlepool.

Stads-Poorten.

Opening des morgens ten 4 ure.
Sluiting des avonds 8 «

Finale sluiting. De Waterpoorten ten 9 ure en de Rammekens- en Duinpoort ten 10 ure.

- Wel drommels! net als een heer! Met een lakenschen jas en broek, ronden hoed en laarzen... Maar, ging Tony voort, men heeft mij thuis zeker noodig; want ik ben niet van de plaats af geweest, (hier wees hij naar de hoogte, waar men het gefluit gehoord had) dewijl die heer mij daar op schildwacht gesteld had, zoo als hij zeide.

- Zoo, Tony! heeft hij u dat gezegd?

- Ja, mijnheer Bastien..... Goeden avond, mijnheer Bastien!

- Wacht dan toch wat, opdat ik u iets tot belooning geef? Ziedaar! En in zijne weitasch voelende, gaf Bastien hem twee stuks wild, zeggende: Brengt dat bij uwe moeder.

- Vriendelijk bedankt! zeide het kind, glimlagchende en sprong op van blijdschap en verdween uit het gezigt.

- Een slimme vogel voor zijne jaren, een goede jongen, mij in alles toegenegen! hernam Bastien, verder voortgaande en, zoo ver hem mogelijk was, Tony met de oogen volgende. Trouwens iedereen in den omtrek bemint en acht mij. Meer dan eens zou ik reeds gepakt zijn geworden, zoo men mij niet bij tijds gewaarschuwd had voor de hinderlagen, die de heeren gendarmen mij legden; en het is niet zeker, dat, zoo men mij ooit met openbaar geweld aantast, de mijnwerkers en houthakkers zich niet ten mijnen voordeele verklaren.... Maar wie duivel zou mij dien brief geschreven hebben? komaan, gelezen.

Dit zeggende, brak Bastien den brief open. Toen zij nu de andere zijde van den heuvel afgingen, en de kastanjelaan intraden, begon Molosse, die, sedert zij in dit gedeelte van het gebergte waren, onrustig heen en weêr geloopen had, eensklaps uitvoerende en de ooren spitsende, als een pijl uit den boog, naar het andere einde te vliegen, waar de woning van zijn meester gelegen was.

- De duivel hale den hond! hier! Molosse? hier! riep Bastien den hond vertoornd na; als hij Simonne zoo alleen als eene bom in huis valt, zal hij haar van schrik den dood op het lijf jagen.

Maar de hond scheen doof voor de stem des meesters: als door een onoverwinnelijk instinct, of blinde koppigheid, voortgedreven scheen al zijn roepen, in plaats van de drift des honds te beteugelen, dezelve veeleer aan te vuren.

- Loop dan naar den duivel! leelijk beest! vloekte Bastien, het is of hij bezeten, of hij dol is!.... Nu is hij thuis! Arme Simonne! als zij zich nu maar niet verbeeldt dat men mij gepakt heeft, dat ik gewond, ja welligt dood ben! Komaan! nog eene poging! zeide hij tot Sylvio, wij moeten zoo spoedig mogelijk haar gerust stellen.... ik bid u, kom! Ha! daar zie ik haar..... Zij gaat naar de deur..... Ik ben het! Ik ben het! riep hij haar toe, den brief werktuigelijk in zijn vestzak stekende, en, zijne schreden verdubbelende, liep hij haar zoo haastig te gemoet, dat Sylvio al zijne krachten inspannen moest, om hem gelijk te blijven.

Een oogenblik daarna waren zij beide bij zijn huis aangekomen, en terwijl Simonne Bastien van knapzak, weitasch en geweer ontlastte, maakte zij voor den scholier eene alllezins boersche buiging.

Wat zullen wij van Simonne zeggen? Niets dan de bandiet zelf van haar tegen Sylvio gezegd had: Jong, schoon; maar, helaas! zonder opvoeding welligt zonder geest, en, hetgeen erger is, onnoozel tot kwaaddoens toe. Een blik op haar was voldoende, om zich te overtuigen, dat haar wil en haar hart geheel hunne veêrkracht misten, en dat deze ongeneeselijke zwakheid, gevoegd bij een algeheel gebrek aan schranderheid, haar, zonder trouweloosheid en natuurlijke boosaardigheid, medepligtig of schuldig konden maken aan de ernstigste misdaden en de afschuwelijkste snoodheden.

- O, o! riep zij uit, de weitasch optillende, hebt gij om mijnheer te onthalen zulk eene voordeelige jagt gemaakt, manlief?

- Mijnheer zal er in allen gevalle van profiteren antwoordde Bastien, maar voor den duivel, wat scheelt Molosse toch, dat hij zoo in iederen hoek ruikt en snuiffelt?

- O, gedurende uwe afwezigheid zijn twee vreemdelingen, twee jagers, hier geweest, om zich wat te verfrisschen..... Dat zal hij ruiken; hij heeft een fijnen neus, de hond!

- Zoo, dat is raar! hernam Bastien, maar hij vloog als een pijl naar huis, zoodra wij in de laan waren!..... Het is een brave hond!.... En wie waren die vreemdelingen, Simonne? voegde hij er achteloos bij.

- Wel, zoo als ik u gezegd heb, twee jagers.

- Ah, ja! gij hebt gelijk..... en waarom noodigdet gij ze voor van avond niet ten eten?

- Voor van avond, herhaalde zij op een bescheiden toon, die klaarblijkelijk voor een vernuftigen kwinkslag moest doorgaan; waarom? om.....

Bastien doorgrondde hare gedachte, want hij bloosde en fronste de wenkbraauwen.

- Dwaze meid, die gij zijt! En nog wel voor mijnheer! Heb ik ooit zulke streken begaan, zeg?

- Maar mijnheer weet niet.....

- Ja, wel! hij weet zulks..... Maar stil nu maar, en maak ons uit de weitasch iets klaar. Wij hebben iets met elkander te praten; wij zullen in de kamer meer op ons gemak zijn, dan in de keuken..... en als alles gereed is, kunt gij ons roepen.

- Maar hebt gij geen dorst? Wilt gij geen glaasje wijn drinken? vroeg Simonne nu.

- Neen, dank u.

- Komaan, drink eens, ging zij voort, terwijl zij eene flesch van de tafel nam en met eene zonderlinge overhaasting een glas inschonk.

- Wel, ik zeg u, dat ik geen dorst heb! En gij, vroeg hij aan Sylvio

- Ik ook niet.

- Maar, het is niet voor mijnheer, hernam Simonne, het glas zoo haastig terug trekkende, dat zij den wijn over hare hand stortte.

Bastien kon zich niet weêrhouden te lagchen, en haalde medelijdend de schouders op.

- Een weinig lomp, wild en onnoozel, fluisterde hij Sylvio in het oor.

Vervolgens opende hij eene deur, en beide gingen in de kamer, die gelijkvloers met de keuken was. (Vervolg hierna.)

TE VLISSINGEN, BIJ A. W. VAN BIENEN.